

Η ΣΚΕΨΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Ὡ σκέψι ἐσὺ τοῦ ποιητῆ, ἐλεύθερη, μονάχη,
 Ποῦ ἀναπηδᾷς σὰ λευτεριάς τραγοῦδι ὁποῦθε λάχη,
 Ἐχεις ἑδικές σου προσταγές, νόμους, χαρὲς καὶ κάλλη,
 Κι' εἶσαι μονάχη ἁρμοικιὰ κι' ἀφάνταστα μεγάλη !
 Ποιὸς μας μπορεῖ ἑστὴν ἀστραπὴ νὰ πῆ : μὴν αὐλακώνης ;
 Τῆ σκοτεινὴ τῆ συγνεφιά, μὴ λάμπης, μὴ θυμώνης ;
 Ποιὸς θὰ μπορούσε στὸν ἀητὸ τῶν ἀψηλῶν βουνῶνε
 Νὰ μὴν πετάῃ στὸν οὐρανό, νὰ πῆ, καὶ στῶν δασῶνε
 Τῆς συδεντριῆς ψηλά ; Καὶ ποιὸς τὸν ἥλιο μὴν κυττάξῃ
 Μὲ περιφάνεια του, κι' οὐδὲ τὸ κῦμα νὰ ταράξῃ,
 Πετῶντας ἑπάνωθε ἀλαφρὸς μὲ τ' ἀμαυρὰ φτερά του
 Πού, ἀστραφτερὰ ἀπὸ τὴν αὐγὴ, μηνοῦν τὸ πέρασιμά του ;

ΝΥΧΤΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ.

Ὡ νύχτα ἀφέγγαρη !... μὲ σένα μαγεμμένος,
 Στέκω κι' ἀκούγω, σὰν νὰ ἦμαι ἐρωτευμένος,
 Τῆ μουσικὴ ἑστὴ θεία σιγὴ σου, ἑστὰ χαντάκια.
 Γύρω—ὁ κρυστάλλινος ἀχὸς ἀπ' τὰ ῥυάκια.
 Ἐδῶ—ἑνα φύλλο τρέμει κάτω ἀπ' τὴ δροσοῦλα,
 Ἐκεῖ—ἀκοῦς κάποιων πουλιῶνε τὴ φωνούλα,
 Καὶ τὰ τζιτζίκια ποῦ βομβοῦνε σὰ ῥολοῖ
 Μέσα ἑστῶς θάμνους. Τὰ βατράχια μέσ' ἑστὴ χλόη
 Καὶ ἑστὸ ποτάμι, ἡχους σκορπᾷνε ἑστὸν ἀγέρα,
 Ὡσὰν φωνὲς βραχνὲς ποῦ ἔρχονται ἀπὸ πέρα.
 Καὶ ξεχωρίζει ἑστῆς νυχτὸς τὴν ἁρμονία,
 Τοῦ μύλου ὁ κρότος ὁ βαθὺς ποῦ, ὦ μαγεία,
 Μέσ' ἑστὸν ἀγέρα μιὰ τρανεθεῖ, μιὰ ἀποσβύνει.
 Καὶ τᾶστρα... ὄχι, μέσ' ἑστοῦ χάους τὴ γαλήνη
 Καὶ ἑστὸ μετάλλιο ἀντιφέγγισμά τους, πάλι
 Ἄκῳ βοῆ ἑστὸν αἰώνιο δρόμο τους ἀγάλι.

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Βουίζει κουνουρίζοντας τοῦ δάσους ἡ πηγὴ,
 Ποῦ χύνεται ὀλοδιάφανη, σὰν κρύσταλλο λαμπρῆ,
 Σὲ κάθε κλῶνο, δάδινο, τριγύρω μου, ξερό,
 Ποῦ ἦτανε, σὰ φρύγανο, ἑστὰ στήθια τῆς καιρῶ.
 Τὸ δάσος γύρω ὀλόσκοτο κι' ὁ ἄνεμος ὑγρὸς,
 Κι' ἐγὼ περνῶ, τὸ φόβο μου κρατῶντας, βιαστικός...
 Ἐδῶ, ὄχι, εἶναι ἀλλοιώτικος ὁ κόσμος ἑζωντανός !
 Καὶ τῆ ζωὴ του ἑτάραξα διαβαίνοντας δειλός...
 Ἐάφνω ὅλα ποῦ μονάχα τους ἑστὸ δάσος ; μέσα ζοῦν,
 Στ' ἀντίκρυσμά μου στάθηκαν, λὲς κάτι σὰ νάκοῦν,
 Καὶ προσδοκῶντας στρέφουνε ἑσέμένα τὴ ἑματιὰ,
 Καὶ κάποιο κακὸ σκέφτονται ἑστὴν ἡσυχῆ βραδυά.
 Ἐπάνω μου ἀπ' ὀλόγυρα αἰστάνουμαι φριχτά,
 Κάποιες ἑματιῆς παράξενες νὰ σταίνονται. Σβυστά,
 Κάποια φωνὴ ἀπαλότρεμη νὰ μοῦ ἑμιλᾷ γροικῶ,
 Καὶ ἡ ψυχὴ μου σφίγγεται μ' ἀθώρητο καῦμό.

ΦΥΛΛΑ ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ.

Φυσᾷ ὁ ἀγέρας ἑστοῦ χινόπωρου τὰ φύλλα,
 Κι' ἐκεῖνὰ λὲν κάτι μὲ δειλία κι' ἀνατριχίλα :
 « Ὅλα πεθαίνουν ! κι' εἶσαι μαῦρο γυμνωμένο,
 Τώρα, ἑστὸ τέλος σου, δασάκι ἀγαπημένο. »
 Μὰ δὲν τ' ἀκούει τὸ δάσος τ' ὠρηο, τὸ θλιμμένο,
 Κάτω ἑστὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ τ' ἀμαυρωμένο,
 Αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί ὄνειρατα ἡ ψυχὴ του
 Καινούργιας ἀνοιξῆς τοῦ δείχνει ἑστὴ ζωὴ του.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Πῶς ἀγαπιώμαστε καιρὸ, τὸ ξέραμε κι' οἱ δύο μας,
 Μᾶταν τὸ στόμα μας κλειστὸ γιὰ τοῦτο ἀνάμεσό μας.
 Εἴμαστε μόνοι μιὰ φορὰ τῆς ἑπιασα τὸ χέρι
 Καὶ τῆς τὸ φίλησα θερμά ἑχωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ
 Δὲν εἶπε τίποτα ἑγὼ ἑστὰ μάτια τὴν κυττοῦσα
 Κι' ὡς μὲ μαγεία, ἑξαφνικὰ τὰ χεῖλη τῆς φιλοῦσα.
 Ἐνα φιλὶ βαθὺ-βαδὺ ἀκούστηκε ἀπὸ ἑμένα,
 Κι' ὡσὰν ἑστὸν ἡχὸ του, δειλή, νὰ τρόμαξε ἡ παρθένα,
 Ἐάφνου τραβιέται βιαστικὴ ἀπ' τὴ θερμὴ ἀγκαλιὰ μου,
 Κρούβει ἑστὰ χέρια τὴ θωριά, καὶ πικροκλαίει σιμά μου...
 Πάλι τὴν πῆρα ἀργά-ἀργά, κι' ἐκεῖνη τὸ κεφάλι
 Γέρνει, τὰ μάτια τῆς τὰ ὑγρά σφαλῶντας γάλι-γάλι
 Σιγοφιλῶντάς τὴν ξανά, τῆς εἶπα : θὰ προσέξω,
 Καὶ τῆς ἑζήτησα θερμὰ συχώρεσι, μὴ φταίξω.

(Μετάφρασις)

Ν. Ν. ΔΡΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

("Ἄγγελος Δόξας)